

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 236/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povoznícka 18, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. B5-3T/30/2018 pri rozhodovaní o odovzdaní výkonu trestu odňatia slobody do cudziny takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý postup“). Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu v uvádzanej veci konať a priznal mu finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ aktuálne vykonáva trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/30/2018 z 24. mája 2018. V danej veci podal mestskému súdu viaceré žiadosti o odovzdanie výkonu trestu odňatia slobody do Českej republiky. Mestský súd v poradí poslednej žiadosti zo 16. apríla 2025 nevyhovel pre existenciu prekážky *rei iudicatae* a sťažovateľovi o tom 2. júla 2025 zaslal oznámenie.

III. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ poukazuje na okolnosti vybavenia prvej a druhej žiadosti o odovzdanie výkonu trestu do cudziny a v nadväznosti na to považuje aplikáciu prekážky *rei iudicatae* na v poradí tretiu žiadosť za nesprávnu. Uvádzaná prekážka má v trestnom práve presne určené právne podmienky a limity, pričom jej použitie je viazané výlučne na právoplatné meritórne rozhodnutie o totožnom predmete konania medzi totožnými subjektmi v totožnej procesnej situácii. Mestský súd svoju argumentáciu týkajúcu sa použitia avizovanej prekážky ani právne nezdôvodnil. Navyše, rodina sťažovateľa žije v Českej republike, a preto sťažovateľ považuje za dôležité, aby mohol zvyšok svojho trestu vykonať v Českej republike. Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní pred mestským súdom došlo k neprimeraným priet'ahom, ktoré osobitne zvyrazňuje vo vzťahu ku konaniu o v poradí druhej žiadosti o odovzdanie výkonu trestu.

IV. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných noriem objektivizovaných v sťažnostnom návrhu tvorený ustanoveniami špecifikovanými v bode 1 dôvodov tohto uznesenia. Uvedenie čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 5 ods. 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie (m. m. napr. III. ÚS 93/2024). Navyše, čl. 2 ods. 2 ústavy ani neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, ale je základným ustanovením limitujúcim konanie štátu, a tým i zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 665/2015).

6. V súvislosti so žiadosťami sťažovateľa o odovzdanie výkonu trestu do cudziny je podstatné východiskovo poznamenať, že konanie o v poradí druhej sťažovateľovej žiadosti bolo Krajským súdom v Plzni zastavené z dôvodu, že mestský súd s odovzdaním výkonu trestu napokon nesúhlasil, resp. na ňom netrval. Mestský súd však uvádzaný postup korektne zdôvodnil, keď uviedol, že návrhom na odovzdanie výkonu trestu nie je viazaný, pričom následne vecne podotkol, že príslušný ústav na výkon trestu odňatia slobody dvakrát (27. decembra 2019 a 14. decembra 2021) neodporúčal zrušenie ochrannej liečby sťažovateľa a s jej uložením sa stotožňoval. V neposlednom rade trest uložený rozsudkom zmieneným v bode 2 dôvodov tohto uznesenia považoval mestský súd za primeraný. Uvedené závery pritom nachádzajú normatívnu oporu v § 6 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia

spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, keďže odovzdanie výkonu trestu do cudziny nebolo s poukazom na uvádzané okolnosti ani vhodné, ani účelné, pričom neprospievalo ani úspešnosti sťažovateľovej liečby. Navyše, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že trest odňatia slobody uložený sťažovateľovi by bol v prípade odovzdania jeho výkonu do Českej republiky podľa tamojšej právnej úpravy už fakticky vykonaný. Skutočnosť, že právna úprava výkonu trestu v cudzine je pre odsúdeného priaznivejšia, však sama osebe nezakladá dôvod odovzdania výkonu trestu. Práve naopak, aj rozhodovacia činnosť ústavného súdu aprubuje prístup všeobecných súdov, podľa ktorého je v procese negatívneho vybavenia odovzdania výkonu trestu do cudziny dôvodné prihliadnuť na skutočnosť, že cudzozemské trestné sadzby sú nižšie než trestné sadzby podľa slovenského Trestného zákona (m. m. IV. ÚS 18/2025).

7. Ak ide o vlastnú námietku neaplikovateľnosti prekážky *rei iudicatae* na vybavenie v poradí tretej žiadosti sťažovateľa o odovzdanie výkonu trestu do cudziny, ústavný súd s poukazom na predošlý bod odôvodnenia tohto uznesenia poznamenáva, že sťažovateľ si je vedomý vecných dôvodov nesúhlasu mestského súdu s odovzdaním výkonu trestu do Českej republiky produkovaných v konaní o druhej žiadosti. Nadväzujúce zastavenie konania Krajským súdom v Plzni síce malo v koncovke procesnú povahu, avšak mestský súd svoj návrh vzal späť (resp. netrval na ňom) z materiálnych dôvodov, ktoré nadobúdali v kontexte daného konania meritórny rozmer. Ústavný súd vo všeobecnej rovine súhlasí s tvrdením sťažovateľa, že prekážka *rei iudicatae* nie je v trestnom konaní aplikovateľná v každom prípade, na druhej strane však treba uviesť, že trestno-procesné predpisy upravujú množstvo rozmanitých konaní, v ktorých sa vecne rozhoduje o rôznych otázkach. Posudzovanie prekážky rozhodnutej veci treba vyhodnocovať s ohľadom na konkrétny druh rozhodovania. Ústavný súd nielen s poukazom na závery mestského súdu, ale aj so zreteľom na svoju judikatúru podotýka, že odsúdený má možnosť opakovane žiadať príslušný súd o odovzdanie výkonu trestu **po doplnení nových skutočností a argumentov** (m. m. IV. ÚS 18/2025). Odtiaľ vyplýva, že ďalšie konanie o totožnom predmete (odovzdanie výkonu trestu do cudziny) iniciované tým istým odsúdeným prichádza do úvahy len v kvalitatívne zmenenej situácii, teda pri uvedení novôt. Inak povedané, prekážka *rei iudicatae* je ústavne udržateľná a aprobovaná aj v konaní o odovzdanie výkonu trestu odňatia slobody do cudziny.

8. Ústavný súd len *obiter dictum* poznamenáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nešpecifikuje žiadne konkrétne dôvody, ktorými sa mali navzájom odlišovať v poradí druhá a tretia žiadosť o odovzdanie výkonu trestu. Opätovne treba podotknúť, že dôvody nevyhovenia v poradí druhej žiadosti boli sťažovateľovi známe, pričom ich nemožno kvalifikovať ako arbitrárne, pretože nachádzajú oporu v skutkových zisteniach mestského súdu so základom v platnej a účinnej trestno-procesnej úprave. Dostupné odpovede v súhrne poskytujú ústavne prijateľným spôsobom odpoveď na otázky sťažovateľa. Sťažovateľ má pritom nepochybne možnosť opakovane žiadať mestský súd o odovzdanie výkonu trestu odňatia slobody do Českej republiky, a to po doplnení nových skutočností a argumentačných línií.

9. Pokiaľ ide o úsilie sťažovateľa vykonať zvyšok trestu odňatia slobody v domovskom štáte, teda v Českej republike, ústavný súd už v ranom štádiu svojej činnosti vyriekol, že druhá hlava ústavy, ktorej ustanovenia sťažovateľ stvárňuje v sťažnostnom návrhu ako jediné, neupravuje medzi základnými právami alebo slobodami právo vykonávať trest odňatia slobody na území iného štátu než toho, v ktorom bola osoba na takýto trest a jeho výkon odsúdená (I. ÚS 36/95). Navyše,

sťažovateľ síce poukazuje na skutočnosť, že je invalidnou osobou a že jeho rodina žije v Českej republike, neuvádza však nijaké konkrétne okolnosti, pre ktoré by malo v tomto dôsledku dochádzať k zásahom do jeho základných práv. Napríklad sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdí, že v Českej republike by mu mohla byť poskytnutá kvalitnejšia zdravotná starostlivosť, resp. že má zmarenú či sťaženú možnosť udržiavať kontakt so svojou rodinou a pod. Mestský súd pritom v minulosti uviedol kontrapozičné a konkrétne dôvody, pre ktoré odovzdanie výkonu trestu do Českej republiky nie je možné. Z uvádzaných príčin nemožno ani tejto sťažnostnej námietke priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

10. Pri posudzovaní plynulosti postupu mestského súdu ústavný súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru (m. m. napr. IV. ÚS 169/2026), podľa ktorej podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje tomuto základnému právu ochranu len vtedy, ak žiadosť o ochranu bola uplatnená v čase, keď namietané porušenie práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o nej už nie je spôsobilé naplniť účel poskytovanej ochrany. Tento konzistentný právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Keďže sťažovateľ doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť v čase, keď boli konania o jeho žiadostiach o odovzdanie výkonu trestu pred mestským súdom definitívne ukončené, v kontexte uvedených východísk nie je možné vysloviť ani porušenie základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade napadnutým postupom, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným postupom a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým postupom a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnutý postup nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu